

Ο πόνος στη ζωή μας

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

«Εγερθείς άρον σου την κλίνην, και ύπαγε εις τον οίκον σου»

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, ξεδιπλώνει μπροστά μας βασικές παραμέτρους που άπτονται του θέματος του πόνου στη ζωή μας και κυρίως για το πώς πρέπει να στεκόμαστε απέναντί του. Ο πόνος δεν είναι κατά φύση κατάσταση, σύμφωνα με την πατερική σκέψη. Προέκυψε στη ζωή του ανθρώπου ως αποτέλεσμα της πτώσης και έκτοτε είναι συνυφασμένος με την ίδια τη ζωή του. Αποκαλύπτεται στην καθημερινότητα με διάφορες μορφές και παραμονεύει σε κάθε του βήμα. Η αγάπη όμως του Θεού δεν εγκαταλείπει το πλάσμα του για να το αφήσει έρμαιο στην τραγικότητα της ασθένειας, του πόνου και της δυστυχίας, αλλά διά μέσου τους είναι δυνατό να ανιχνευθεί το βαθύτερο νόημα της ζωής. Απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό όμως είναι η πίστη, η οποία αναδεικνύει την αυθεντικότητα του ανθρώπου. Είναι αυτή που ακυρώνει την τραγικότητα όχι μόνο του πόνου και της ασθένειας, αλλά και του θανάτου, ως του έσχατου σημείου εξαθλίωσης του προσώπου.

Αυτά είναι βαθύτερα μηνύματα που απορρέουν από τη διήγηση της θεραπείας ενός παραλύτου. Η δυστυχισμένη εκείνη ύπαρξη οδηγείται μπροστά στον Χριστό, στον αληθινό ιατρό των ψυχών και των σωμάτων. Τη στιγμή που οι άλλοι συνάνθρωποί του ήταν υγιείς, ο παράλυτος εκείνος βρισκόταν στην κλίνη της οδύνης και του πόνου. Όλα γι' αυτόν κυλούσαν μέσα σε μια τραγικότητα. Όνειρα, ελπίδες, προσδοκίες, είχαν συνθλιβεί και κατακρημνιστεί. Σε μια τέτοια κατάσταση

ευρισκόμενος, ο παράλυτος ήταν φυσικό να διερωτάται μέσα από μεγάλες δόσεις πικρίας που γευόταν, γιατί ο Θεός να επιτρέπει να υποφέρει; Γιατί ο πόνος και η δυστυχία να συνοδεύουν τόσο ασφυκτικά τη ζωή του; Αυτό το ερώτημα έχει διαχρονικό αλλά και επίκαιρο χαρακτήρα και υψώνεται βασανιστικά και αδυσώπητα στη ζωή του κάθε ανθρώπου. Ο καθένας ψάχνει για να βρει μια απάντηση, η οποία έχει να κάνει με το βάθος, την ουσία και την πεμπουσία της ζωής. Δεν μπορεί να περιορίζεται σε επιφανειακές ηθικιστικές ή ακόμα και ψυχολογικές προσεγγίσεις, αλλά απαιτεί μια υπαρξιακή τοποθέτηση, με ένα βαθύτερο νόημα και περιεχόμενο.

Το βαθύτερο νόημά του

Αφετηρία για την σωστή κατανόηση του βαθύτερου περιεχομένου των θλίψεων είναι η παραδοχή ότι η ίδια η Εκκλησία ποτέ δεν τις αρνήθηκε. Μάλιστα ο Κύριος διακήρυξε ξεκάθαρα ότι «εν τω κόσμω θλίψιν έξετε». Στις Πράξεις των Αποστόλων σημειώνεται χαρακτηριστικά ότι θα πρέπει να περάσουμε από πολλές θλίψεις. Σε κάποιες περιπτώσεις, ο Θεός επιτρέπει μια αρρώστια, μια δοκιμασία, ένα πόνο, όχι βέβαια για να τιμωρήσει αλλά για να παιδαγωγήσει και εξαγιάσει τα αγαπημένα του παιδιά. Οι Πατέρες της Εκκλησίας τονίζουν εμφαντικά ότι ο άνθρωπος που δεν δοκιμάζεται παραμένει άπειρος και ανώριμος στη ζωή του. Αντίθετα, εκείνος που δοκιμάζεται γίνεται όπως τον χρυσό που καθαρίζεται και λαμπικάρεται μέσα στη φωτιά. Αλλά και ο ίδιος ο Χριστός διαβεβαιώνει ότι κάθε πιστός που διαθέτει πνευματικό καρπό, κλαδεύεται όπως το κλήμα για να καρποφορήσει ακόμα πιο πολύ. Ακόμα, δεν είναι λίγες οι φορές που οι θλίψεις στη ζωή λειτουργούν ως ένα ξύπνημα από ένα πνευματικό λήθαργο. Μεταβάλλονται τότε σ' ένα πνευματικό γύμνασμα της ψυχής. Το θέμα, λοιπόν, δεν είναι αν θα βρεθούμε μπροστά σε θλίψεις και δοκιμασίες αλλά πώς στεκόμαστε απέναντί τους. Μπορούμε εδώ να θυμηθούμε και το ισχυρό παράδειγμα του πολυάθλου Ιώβ, ο οποίος ενώ πέρασε μέσα από συμπληγάδες δοκιμασιών, όχι μόνο δεν βαρυγκώμησε εναντίον του Κυρίου, αλλά με υποδειγματική υπομονή και βαθιά πίστη έλεγε: «Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον».

Απλώνουν γέφυρες

Ο πόνος και η θλίψη, από μια άλλη σκοπιά, είναι στοιχεία που ρίχνουν και γέφυρες για να πλησιάζουν πιο κοντά οι άνθρωποι μεταξύ τους. Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι οι άνθρωποι που βλέπουμε ότι υποφέρουν και πονούν στη ζωή τους, χρειάζονται σε κάθε περίπτωση και τη δική μας στήριξη. Επιβάλλεται να τους πλησιάζουμε και να τους βοηθάμε στη κατάστασή τους. Να τους συμπαραστεκόμαστε με κάθε τρόπο. Αυτό, άλλωστε, καταλείπουν ως ισχυρό παράδειγμα οι τέσσερις συνοδοί που περιέβαλαν με υποδειγματική αγάπη τον

παράλυτο, παρά τα μεγάλα εμπόδια και τις δυσκολίες που συναντούσαν όταν τον οδηγούσαν μπροστά στον Χριστό. Ποτέ δεν θα πρέπει ν' αρνούμαστε τη βοήθεια μας σε συνανθρώπους μας που βυθίζονται στην οδύνη του πόνου και της δυστυχίας. Στις μέρες μας ιδιαίτερα που η οικονομική κρίση καλπάζει, αφήνοντας πίσω της τη μιζέρια και την εξαθλίωση των προσώπων, η διάσταση αυτή της προσφοράς αποκτά πολύ μεγάλη σημασία.

Η δύναμη της πίστης

Η τραγικότητα της σημερινής κρίσης εστιάζεται περισσότερο στο γεγονός ότι ο άνθρωπος φαίνεται να έχει εγκλωβιστεί στα ίδια του τα έργα, τα οποία σχεδόν κατά κανόνα παραπέμπουν στην αυτοθεοποίησή του. Μπροστά στα τραγικά αδιέξοδα στα οποία έχει βρεθεί, παραμένει αποψιλωμένος από τη δύναμη της πίστης και ανήμπορος να ανακαλύψει την αληθινή αρχοντιά του εαυτού του ως εικόνας του Θεού. Μόνο όταν εμπιστευθεί τη ζωή του στη δύναμη του Κυρίου, σύμφωνα με το παράδειγμα του Ιώβ, θα είναι σε θέση να μεταβάλλει τον πόνο σε μέσο που οδηγεί στην ελπίδα και τη σωτηρία του. Ο πόνος, οι θλίψεις, οι δοκιμασίες μέσα από το μυστήριο της θείας οικονομίας, προσλαμβάνουν ένα βαθύτερο νόημα και περιεχόμενο. Όταν ο άνθρωπος διαθέτει πίστη και υπομονή, αρετές που εγκολπώνεται μέσα από τη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, τότε όχι μόνο δεν λυγίζει μπροστά στον πόνο, αλλά αυτός γίνεται πολλές φορές αφορμή και για τη σωτηρία του. Αρκεί ν' αντιληφθεί ότι όπως ο παράλυτος της περικοπής, θα πρέπει να επιδιώξει να συναντήσει Εκείνον που μπορεί να τον απαλλάξει από την κυριαρχία του κακού και να του προσφέρει την πιο αυθεντική γιατρεία. Κοντά σ' Εκείνον, ο πόνος αποβάλλει την τραγικότητά του και μεταβάλλεται σε δρόμο λυτρωτικής πορείας. Όπως ο Ιώβ έτσι κι εμείς ως δείχνουμε εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού, ο οποίος είναι ο αληθινός πατέρας μας. Άς αναφωνούμε κι εμείς «είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον» και όταν διαθέτουμε την υγεία μας αλλά και όταν πονούμε «επί κλίνης οδύνης».

Αγαπητοί αδελφοί, η περίπτωση του παράλυτου που θεράπευσε ο Κύριος, βρίθει μηνυμάτων και διδαγμάτων που κι εμείς μπορούμε να εγκολπωθούμε στη ζωή μας. Αρκεί να βάλουμε στο κέντρο της εκείνον που μπορεί να δώσει πραγματική θεραπεία στις λογής ασθένειες που μας προσβάλλουν καθημερινά. Η προσταγή «άρων σου την κλίνη, και ύπαγε εις τον οίκον σου», μάς δίνει τη βεβαιότητα και τη σιγουριά σ' αυτή μας την πορεία. Ας μην λησμονούμε τις βασικές αυτές αλήθειες.

Χριστάκης Ευσταθίου, Θεολόγος

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr